

1

คนเรามักคิดว่าความสำเร็จโทษด้วยการยิงกระสุนหนึ่งนัดเข้าหลังศีรษะเป็นการตายที่ทารุณ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย อย่างน้อยมันก็ไม่ได้แยขนาดนั้นสำหรับเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย

กระสุนขนาด 9 มม. จะพุ่งทะลวงกะโหลกศีรษะแล้วทะลุออกอีกฝั่งใน 0.0003 วินาที ส่งผลให้กระดุกหุ้มสมองแตกเป็นเสี่ยง เนื้อสมองกระจายกระจายในช่วงสั้น ๆ จนระบบประสาทไม่ทันรับรู้ความเจ็บปวด ถ้ากระสุนทะลวงศีรษะในมุมที่เหมาะสมก็จะคงส่วนผ่านเปลือกสมอง ซีรีเบลลัมหรือสมองส่วนท้ายซึ่งควบคุมการเคลื่อนไหว รวมถึงทาลามัสซึ่งส่งกระแสประสาทไปยังสมองส่วนที่เกี่ยวข้องและรับรู้ความเจ็บปวด ถึงเวลานั้นสมองจะหยุดทำงาน ถึงขนาดในฉับพลันทันที หากยิงผิดมุมก็อาจรอด แต่สมองจะได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง แผลกระสุนทางเข้าขนาดใหญ่ประมาณองุ่นลูกเล็ก ส่วนแผลทางออกอาจใหญ่พอ ๆ กับลูกเทนนิส แต่ผลลัพธ์ก็ขึ้นอยู่กับชนิดของกระสุนด้วย

นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์จากแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมแห่งกรมตำรวจลอสแอนเจลิสกำลังมองรูปถ่ายผู้เคราะห์ร้ายเพศชาย กระสุนพุ่งตรงตักกะโหลก ซีรีเบลลัมฉีกขาดพร้อมกับสมองกลีบขมับและสมองกลีบหน้า เกิดความเสียหายรุนแรงกับสมองภายใน 0.0003 วินาที ไม่ถึงหนึ่งวินาทีเขาก็ตายสนิทอยู่บนพื้น

ที่จริงแล้วไม่ใช่คดีของฮันเตอร์ นักสืบเทอร์รี แรดลีย์จากแผนกสืบสวนเป็นคนที่รับผิดชอบคดีนี้ แต่รูปถ่ายในคดีดันมาโผล่อยู่บนโต๊ะเขาซะได้ ขณะที่ฮันเตอร์สอดรูปนั้นกลับเข้าไปในแฟ้มโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานก็ตั้งขึ้น

“นักสืบฮันเตอร์ หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ” ฮันเตอร์รับสาย เขาเดาว่า
แรดลีย์คงโทรมาตามเพิ่มรูปถ่าย

ปลายสายไม่พูดอะไร

“ฮัลโหล”

“แกคือนักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์ใช่ไหม” เสียงผู้ชายในสายออกจะแหบห้าว
น้ำเสียงสงบเยือกเย็น

“ใช่ ผม นักสืบโรเบิร์ต ฮันเตอร์ มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

เขาได้ยินเสียงถอนหายใจ

“เดี๋ยวก็รู้ว่าแกจะช่วยให้หรือเปล่า”

ฮันเตอร์นวดหน้า

“ต่อจากนั้นฉันอยากให้เห็นตั้งใจฟังให้ดี”

ฮันเตอร์กระแอม “ขอโทษที ผมไม่ทันฟังชื่อ...”

“หุบปากแล้วฟังซะ” ปลายสายขัดจังหวะ เสียงยังนิ่งเหมือนเดิม “ฉัน
ไม่ได้จะโทรมาคุยเล่น”

ฮันเตอร์เงยไป กรมตำรวจลอสแอนเจลิสได้รับโทรศัพท์ที่ไร้สาระวันละ
หลายสิบสาย บางวันก็ถึงหลักร้อย ทั้งจากพวกขี้เหล้าเมายา สมาชิกในแก๊งที่
พยายามทำตัวให้ดูเจ๋ง หมอดู ชาวบ้านที่อยากจะรายงานเรื่องการสมคบคิดของ
รัฐบาลหรือการบุกรุกของมนุษย์ต่างดาว รวมทั้งคนที่อ้างว่าเห็นเอลวิส เพรสลีย์
อยู่ในร้านอาหารแถวบ้าน แต่น้ำเสียงรายนี้ต่างออกไป ฮันเตอร์รู้สึกว่าคุณคิด
ผิดมหันต์ถ้าเหมารวมว่าโทรศัพท์สายนี้เป็นแค่การเล่นพิเรนทร์ เขาจึงยอมตาม
นำไปก่อน

คาร์ลอส การ์เซียคู่มือของฮันเตอร์นั่งหันหน้าเข้าหาเขาในห้องทำงานเล็ก ๆ
บนชั้นห้าของอาคารอำนาจการซึ่งตั้งอยู่กลางเมือง เขารวบผมยาวสีน้ำตาลเข้ม
มันซลับเป็นหางม้าขณะอ่านบางอย่างบนจอคอมพิวเตอร์ เจ้าตัวไม่ได้รับรูปท
สันทนาของฮันเตอร์แม้แต่หน่อย แถมยังดันตัวห่างจากโต๊ะและประสานมือรอง
ท้ายทยอยสบายใจเฉิบ

ฮันเตอร์ตีดนิ้วเรียกการ์เซียแล้วชี้โทรศัพท์ที่แนบหูอยู่ ก่อนจะงอนิ้วชี้เป็น
วงกลมเพื่อบอกให้บันทึกการสนทนาและแกะรอยโทรศัพท์ด้วย

การเช็คคิวโทรศัพท์บนโต๊ะแล้วจิ้มรหัสภายในเพื่อต่อไปยังฝ่ายปฏิบัติการ
ไม่ถึงห้าวินาทีก็ส่งสัญญาณบอกอีกฝ่ายว่าพร้อมแล้ว ฮันเตอร์ทำท่าบอกให้เขา
ฟังไปด้วยกัน

“ฉันเดาว่าแกคงมีคอมพิวเตอร์อยู่บนโต๊ะ” ปลายสายพูดขึ้น “และคงจะ
เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตไว้พร้อม”

“ใช่”

ความเงียบนำอดีตก่อตัวขึ้น

“เอาละ จัณอยากให้เราพิมพ์ชื่อเว็บไซต์นี้ลงไปบนแถบแอดเดรส...พร้อม
หรือยัง”

ฮันเตอร์ลั้งเล

“เชื่อเถอะ แกต้องอยากเห็นสิ่งนี้แน่นอน”

ฮันเตอร์โน้มตัวเหนือแป้นพิมพ์แล้วกดโปรแกรมเบราว์เซอร์ขึ้นมา
การเช็กก็ทำแบบเดียวกัน

“โอเค พร้อมแล้ว” ฮันเตอร์ตอบเสียงเรียบ

ปลายสายบอกแค่ตัวเลขกับจุด ไม่มีตัวอักษรใด ๆ

ฮันเตอร์กับการเช็คพิมพ์ลงไปตามคำบอกแล้วกดเอ็นเทอร์ จอคอมพิวเตอร์
ปรากฏหน้าเว็บหนึ่งขึ้นมา

ทั้งคู่นิ่งไป ทั้งห้องเงียบกริบประหนึ่งป่าช้า

ปลายสายหัวเราะที่ ๆ “ตอนนี้แกคงสนใจฉันเต็มที่แล้วสินะ”

2

สำนักงานใหญ่ของเอฟบีไอตั้งอยู่เลขที่ 935 ถนนเพนซิลเวเนียแวนิว กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ห่างจากทำเนียบขาวเพียงสองสามช่วงตึกและอยู่ตรงข้ามกับสำนักงานอัยการสูงสุด เอฟบีไอมีสำนักงานภาคสนามห้าสิบหกแห่งกระจายไปทั่วห้าสิบรัฐในอเมริกา สำนักงานภาคสนามควบคุมองค์กรซึ่งรู้จักกันในนามหน่วยท้องถิ่นอีกทีหนึ่ง

สำนักงานเอฟบีไอประจำลอสแอนเจลิสตั้งอยู่บนถนนนิลเซอร์ เป็นหนึ่งในสำนักงานภาคสนามที่ใหญ่ที่สุดซึ่งควบคุมหน่วยย่อยอีกสิบหน่วย ทั้งยังเป็นสำนักงานไม่กี่แห่งที่มีแผนกอาชญากรรมไซเบอร์โดยเฉพาะ

แผนกอาชญากรรมไซเบอร์ของเอฟบีไอคอยรับมือกับอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีขั้นสูง ซึ่งรวมไปถึงการก่อการร้ายผ่านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต การแทรกแซงทางคอมพิวเตอร์ การขายบริการทางเพศและการต้มตุ๋นออนไลน์ทั้งหมด นับแต่ช่วงห้าปีที่ผ่านมอาชญากรรมไซเบอร์ในอเมริกาได้เพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า รัฐบาลและระบบเครือข่ายโดนโจมตีครั้งไม่ถ้วนในแต่ละวันโดยมีต้นตอมาจากผู้ใช้งานทั่วโลก

ในปี 2011 มีการส่งรายงานไปยังคณะกรรมการพาณิชย์ วิทยาศาสตร์ และขนส่งของวุฒิสภาสหรัฐ ประเมินกันว่าอาชญากรรมไซเบอร์ในประเทศทำเงินได้ราวปีละแปดร้อยล้านดอลลาร์ นับเป็นธุรกิจผิดกฎหมายที่ทำกำไรเป็นกอบเป็นกำที่สุด เรียกว่ามากกว่าค้ายาเสพติดเสียอีก

มีเว็บไซต์หรือหลายพันตัวที่เอฟบีไอใช้เป็นโปรแกรมอัตโนมัติทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลจากเว็บเพจต่าง ๆ คนส่วนใหญ่รู้จักโปรแกรมนี้ในชื่อบอตหรือ

สไปเดอร์ มันจะคอยค้นหาสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับอาชญากรรมทุกประเภททั้งในและนอกประเทศ เรียกว่างานช่างตี ๆ นี้เอง ถึงอย่างนั้นแอปปีไอก็มองว่าภัยคุกคามที่ดักเจอเป็นแค่คำนำหยดเดียวในมหาสมุทรแห่งอาชญากรรมไซเบอร์ เพราะยังมีอีกเป็นพันเว็บไซต์ที่รอดหลุดตาไปได้ นั่นคือเหตุผลที่เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงปลายเดือนกันยายนไม่มีเว็บครอว์เลอร์ตัวไหนตรวจเจอหน้าเว็บซึ่งนักสืบอินเทอร์เน็ตกับคุณกำลังดูอยู่เลย

SAMPLE

3

ฮันเตอร์กับการ์เซียจ้องจอบคอมพิวเตอร์ตาไม่กะพริบ พวกเขาพยายามทำความเข้าใจภาพตรงหน้า มันเป็นกล่องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ ดูแล้วน่าจะทำงานจากกระจก แต่อาจเป็นอะคริลิกกระจายแสงหรือวัสดุอื่นก็ได้

ฮันเตอร์กะขนาดด้วยสายตาคิดว่าแต่ละด้านกว้างราวหนึ่งเมตรครึ่ง สูงอย่างน้อยหนึ่งเมตรแปดสิบเซนติเมตร ด้านบนเปิดโล่งไม่มีอะไรปิด เหมือนจะทำขึ้นเองเพราะมีกรอบโลหะและสารพนักสีขาวหนาตะอะเชื่อมทั้งสี่ด้านเข้าด้วยกัน ดูเฟิ่น ๆ เหมือนตู้กระจกอาบน้ำที่เสริมความทนทาน ในนั้นมีท่อโลหะสองท่อสูงจากพื้นขึ้นไปจรดด้านบน เส้นผ่านศูนย์กลางท่อราวสามนิ้ว ท่อหนึ่งอยู่ทางซ้าย อีกท่ออยู่ทางขวา ทั้งสองท่อมุมรูเจาะอยู่ทั่วไปหมด แต่ละรูกว้างพอ ๆ กับแท่งดินสอ เวลานั้นฮันเตอร์ก็งวอลอยู่สองเรื่อง อย่างแรกคือภาพนั้นเหมือนจะเป็นการถ่ายทอดสด และอย่างที่สองคือสิ่งที่อยู่กลางกล่องระหว่างท่อโลหะพอดี

ชายผิวขาวถูกมัดติดกับเก้าอี้โลหะอยู่ตรงนั้น อายุประมาณยี่สิบห้าแต่ไม่ถึงสามสิบ ผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น มีเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ลายทางปกคลุมร่างกาย เขาเป็นคนเจ้าเนื้อ หน้ากลมแก้มย้วย แขนเป็นปล้อง ถึงจะดูไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรแต่ตอนนี้เจ้าตัวนั่งเหงื่อแตกพลั่กด้วยสีหน้าหวาดกลัวสุดขีดดวงตาเบิกกว้างขณะสูดอากาศถี่ ๆ ผ่านผ้าปิดปาก ฮันเตอร์สังเกตเห็นได้จากฟุ้งที่กระเพื่อมขึ้นลงเร็ว ๆ เหมือนเจ้าตัวกำลังหอบหายใจจนเนื้อตัวสั่น พร้อมกับมองเล็กลึกไปรอบ ๆ ไม่ต่างกับหนูติดกับดักที่สับสนระคนตื่นกลัว

ภาพเป็นสีเขียวบ่งบอกว่ากล้องใช้โหมดและเลนส์สำหรับถ่ายกลางคืน หมายความว่าชายคนนี้จะไม่มีใครแต่เขากำลังนั่งอยู่ในห้องมืด

“ของจริงหรือเปล่าเนี่ย” การ์เซียพึมพำกับฮันเตอร์พลางยกมือปิดโทรศัพท์

ฮันเตอร์ยกไหล่โดยไม่ละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์

คนปลายสายพูดทำลายความเงียบราวกับรู้คิว “ถ้าสงสัยว่าถ่ายทอดสดหรือเปล่าฉันจะพิสูจน์ให้ดู”

กล้องกวาดไปยังกำแพงอิฐทางขวามือ มีนาฬิกาแขวนผนังทรงกลมธรรมดา ๆ ติดอยู่ มันบอกเวลา 14.57 น. นักสืบทั้งสองดูนาฬิกาข้อมือ 14.57 จากนั้นกล้องก็กวาดลงไปหนังสือพิมพ์ซึ่งวางอยู่บนพื้น ก่อนจะซูมเข้าไปตรงวันที่ มันเป็นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์แอลเอไทมส์ฉบับเช้านี้

“พอใจหรือยัง” ปลายสายหัวเราะหึ ๆ

กล้องกลับมาโฟกัสที่ผู้ชายในกล้องใส เขาเริ่มนำมุกไหล่และมีน้ำตาอาบหน้า

“กล้องที่แก่เห็นทำจากกระจกเสริมแรง แข็งแรงมากขนาดกันกระสุนได้” ปลายสายอธิบายด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “ประตูมีระบบล็อกที่แน่นหนามาก ผงึกอย่างมิดชิดชนิดที่อากาศเข้าไม่ได้ และเปิดได้จากข้างนอกเท่านั้น สรุปรก็คือผู้ชายที่แก่เห็นบนจอติดอยู่ในกล้องไม่มีทางหลุดออกไปได้”

ชายที่กำลังหวาดกลัวในจอมองตรงมาที่กล้อง ฮันเตอร์รีบกดปุ่มรีเซ็ต-สกรีนบนแป้นพิมพ์เพื่อเก็บภาพเต็ม ๆ จากหน้าจอเครื่อง เขาหวังว่าภาพนั้นจะช่วยระบุตัวตนของชายในกล้องได้

“เออะ ที่ฉันโทรมาก็เพราะมีเรื่องให้แกช่วย”

ผู้ชายในจอเริ่มหอบอย่างรุนแรง เหงื่อแตกพลักไปทั่วร่างด้วยความกลัว อากาศที่อันตรายหนึ่กใกล้ปะทุเต็มที่

“โอเค ใจเย็นกันก่อนดีกว่า” ฮันเตอร์คุมน้ำเสียงให้สงบพร้อม ๆ กับคุมเกมไว้ “บอกมาสิว่าผมจะช่วยอะไรคุณได้บ้าง”

ปลายสายเงียบ

ฮันเตอร์รู้ว่าอีกฝ่ายยังไม่วางสาย “ผมจะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อช่วยคุณ
บอกมาสิว่าจะต้องทำยังไง”

“งั้นก็...” ปลายสายตอบกลับมา “ตัดสินใจให้หน่อยสิว่าไอ้นี้จะตายยัง
ไงดี”

SAMPLE

4

นักสืบทั้งสองเหลือบมองกันอย่างไม่สบายใจ การ์เซียยกดอกออกจากการฟังแล้วรีบต่อสายไปยังฝ่ายปฏิบัติการ

“บอกหน่อยเถอะว่าคุณได้ตำแหน่งของไอ้โรคจิตนี้แล้ว” การ์เซียเอ่ยขึ้นเมื่อปลายสายรับโทรศัพท์

“ยังเลย คุณนักสืบ” เจ้าหน้าที่หญิงตอบ “เราขออีกหนึ่งนาที ให้เขาพูดไปเรื่อย ๆ นะ”

“มันไม่ยากพูดแล้วนะสิ”

“เกือบได้แล้ว แต่เราต้องการเวลาอีกนิด”

“บ้าเอ๊ย!” นักสืบหนุ่มสะบัดหน้ามาทางฮันเตอร์แล้วส่งสัญญาณบอกเขาให้กระตุ้นให้ปลายสายพูดต่อ “ได้เรื่องเมื่อไหร่แจ้งผมทันทีนะ” เขาวางสายแล้วกดปุ่มฟังสายของฮันเตอร์ต่อ

“ไฟหรือน้ำดี คุณนักสืบ” เสียงปลายสายถามขึ้น

ฮันเตอร์นิ้วหน้า “ว่าไงนะ”

“ไฟหรือน้ำ” อีกฝ่ายถามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงสนุกสนาน “ท่อในกล่องกระจกที่เกะเห็นจะพ่นเปลวไฟหรือปล่อยน้ำเข้าไปจนเต็มก็ได้”

ฮันเตอร์รู้สึกได้ว่าหัวใจระตุกวบ

“เฮ้ย เลิกกมา นักสืบฮันเตอร์ อยากดูเขาตายด้วยไฟหรือน้ำ จะให้เขาจมน้ำตายหรือถูกไฟคลอกตายทั้งเป็นดี” ฟังจากเสียงหมอนี้ไม่ได้ล้อเล่นแน่ ๆ

การ์เซียยับตัวบนเก้าอี้อย่างอึดอัด

“เดี๋ยวลี” ฮันเตอร์พยายามคุมน้ำเสียงให้มั่นคง “คุณไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลยนะ”

“ฉันรู้ แต่มันก็น่าสนุกดีออกว่าไหมล่ะ” น้ำเสียงของคนในสายเฟิกเฉยจนน่าขนลุก

“เร็วสิ เร็วเข้า” การ์เซียขบฟันแน่นขณะจ้องแถวสัญญาณไฟบนโทรศัพท์ ยังไม่มีการตอบกลับจากฝ่ายปฏิบัติการ

“เลือกสิ นกสีบ” ปลายสายสั่ง “ฉันอยากให้เลือกกว่าหมอนี่ควรจะตายยังไง”

ฮันเตอร์ยังเงิบไว้

“ขอแนะนำให้เลือกมาสักอย่าง บอกได้เลยว่าทางเลือกอื่นมันเลวร้ายกว่าเป็นไหน ๆ”

“คุณก็รู้ว่าผมตัดสินใจเรื่องนี้ไม่ได้...”

“เลือก!” ปลายสายตะโกน

“โอเค” เสียงฮันเตอร์ยังคงสงบเยือกเย็น “ผมขอเลือกที่จะไม่เลือกอะไรสักอย่าง”

“นั่นไม่ใช่ทางเลือก”

“ใช่สิ มันคือทางเลือกอีกอย่าง เรามาคุยเรื่องนี้กันสักหน่อยเถอะ”

ปลายสายแค้นหัวเราะอย่างไม่สบอารมณ์ “ไม่ดีกว่า หมดเวลาคุยแล้ว ตอนนี้เป็นเวลาตัดสินใจต่างหาก ถ้าแก่ไม่เลือก...ฉันจะเลือกเอง ไม่ว่าแบบไหน เขาก็ตายอยู่ดี”

ไฟสีแดงบนโทรศัพท์ของการ์เซียกะพริบขึ้น เขาสลับสายอย่างรวดเร็ว “บอกหน่อยเถอะว่าเจอมันแล้ว”

“เราเจอมันแล้ว คุณนกสีบ” เสียงเจ้าหน้าที่หญิงฟังดูตื่นเต้น “เขาอยู่...” เธอหยุดไปชั่วอึดใจ “อะไรเนี่ย”

“อะไรนะ” การ์เซียรุกราม “มันอยู่ที่ไหน”

“เกิดบ้าอะไรขึ้นกันเนี่ย” การ์เซียได้ยินเสียงอีกฝ่ายแต่ฟังเหมือนว่าเธอไม่ได้พูดกับเขา มีเพียงเสียงกระซิบฟังไม่ได้ศัพท์ดังลอดมาจากปลายสาย ดูท่าจะมีอะไรไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว

“ใครก็ได้ตอบผมหน่อย” เสียงการ์เซียแหลมขึ้นเล็กน้อย

“ไม่น่าใช่ชาวดี” ในที่สุดเจ้าหน้าที่หญิงก็ตอบกลับมา “เราคิดว่าเจอเขาอยู่ที่นอร์วอล์กแล้ว แต่จู่ ๆ สัญญาณก็กระโดดไปเทมเพิลซิตี แล้วก็เอลมอนต์ ตอนนี่จับสัญญาณได้ว่าเขาโหมมาจากลองบีช เขาเปลี่ยนเส้นทางสัญญาณทุกห้าวินาที ต่อให้ถ่วงเวลาและเขาพูดต่ออีกสักชั่วโมงเรายังหาตำแหน่งที่แน่นอนไม่ได้...สัญญาณเพิ่งย้ายไปที่ฮอลลีวูด เสียใจด้วย คุณนักสืบ ผู้ชายคนนี้รู้งานที่เดียว”

“บ้าเอ๊ย!” การ์เซียสลับไปฟังสายของฮันเตอร์แล้วส่ายหน้า “มันตั้งสัญญาณ เขาระชิบ “เราหาตำแหน่งไม่ได้”

ฮันเตอร์หลับตาแน่น “ทำไมคุณถึงทำแบบนี้” เขากามปลายสาย

“เพราะฉันอยากทำงละ” ฝ่ายนั้นตอบก่อนจะคาดคั้น “แกมีเวลาสามวินาทีในการตัดสินใจ นักสืบฮันเตอร์ ไฟหรือน้ำ จะโยนเหรียญเอาก็ได้ถ้าจำเป็น หรือจะถามคู่มือก็ได้ ฉันรู้ว่าเขาแอบฟังอยู่”

การ์เซียหุบปากเงียบ

“เดี๋ยว” ฮันเตอร์เอ่ยขึ้น “ผมจะตัดสินใจได้ยังไงในเมื่อผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายคนนี่คือใคร หรือทำไมคุณถึงจับเขาไปไว้ในกล่อง เอน่า คุยกับผมหน่อย บอกมาก่อนว่ามันเรื่องอะไรกัน”

ปลายสายหัวเราะ “เรื่องนั้นแกต้องหาคำตอบเอาเอง สองวินาที”

“อย่าทำแบบนี้สิ เราช่วยกันได้นะ”

การ์เซียละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์มาจ้องฮันเตอร์

“หนึ่งวินาที”

“ไม่เอน่า คุยกับผมก่อน” ฮันเตอร์เกลี้ยกล่อม “ผมกับคุณยังคลีคลายสถานการณ์ได้ เราร่วมมือกันหาทางออกที่ดีกว่านี้ได้”

การ์เซียกลั้นหายใจ

“ทางออกคือไฟหรือน้ำนักสืบฮันเตอร์ แต่หมดเวลาแล้ว ตกลงจะเอาแบบไหน”

“ฟังนะ มันต้องมีทางอื่นที่เราจะ...”

โครม โครม โครม

เสียงดังลั่นลุดออกมาจากโทรศัพท์ทำเอาฮันเตอร์และการ์เซียถึงกับผวา
คนปลายสายคงเอากระบอโทรศัพท์ฟาดเข้ากับพื้นผิวซึ่งเป็นไม้สามครั้งติดต่อกัน

“แกไม่ได้ฟังฉันเลย เราตกลงกันแล้วไง คำเดียวที่ฉันอยากได้ยินจาก
แกตอนนี้ก็คือไฟหรือน้ำ”

ฮันเตอร์ไม่ตอบ

“ก็ตามใจ ถ้าแกไม่ยอมเลือกฉันจะเลือกเอง และฉันก็เลือกพะ...”

“น้ำ” ฮันเตอร์ตอบเสียงหนักแน่น “ผมเลือกน้ำ”

ปลายสายหยุดไปชั่วแวบหนึ่งแล้วหัวเราะหึ ๆ “รู้อะไรไหม ฉันรู้อยู่แล้ว
ว่าแกจะเลือกน้ำ”

ฮันเตอร์ยังคงเงิบ

“มันเห็น ๆ กันอยู่ จากตัวเลือกที่มีการจมน้ำดูจะเป็นวิธีตายที่ทรมานไป
เดือนน้อยกว่า เจ็บน้อยกว่า และตายเร็วกว่าการถูกไฟคลอกตายจริงไหม แต่
แกเคยเห็นคนกำลังจมน้ำตายไหมล่ะ”

นักสืบไม่พูดอะไร

“แกเคยเห็นแวตาสลีนหวังของใครสักคนตอนที่พยายามกลั้นหายใจให้นาน
ที่สุดโดยรู้อยู่แก่ใจว่าความตายกำลังประชิดเข้ามาทุกขณะหรือเปล่าล่ะ”

ฮันเตอร์สาธยายลมสั้นบนศีรษะ

“แกเคยเห็นคนกำลังจมน้ำมองไปรอบตัวอย่างสับสนลนลานและได้แต่รอ
ปาฏิหาริย์หรือเปล่า ปาฏิหาริย์ที่ไม่มีวันเกิดขึ้นจริงนะ”

ฮันเตอร์ยังคงเงิบกริบ

“เคยเห็นคนชักกระตุกอย่างรุนแรงเหมือนโดนจับนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าในช่วง
ที่น้ำทะเลลักเข้าไปเต็มปากหรือเปล่า เคยเห็นภาพดวงตาเหลือกลนตอนที่น้ำท่วม
ปอดใครสักคนและเริ่มจะขาดอากาศอย่างช้า ๆ บ้างไหม” ปลายสายจึงจะบาย
ลมหายใจออกมาแรง ๆ “แกรู้ไหมว่าคนเราหลับตาตอนที่กำลังจมน้ำไม่ได้
เพราะมันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติของกล้ามเนื้อตอนที่สมองขาดออกซิเจนยังไงล่ะ”

การ์เซียตัวต๋อยตากลับไปที่จ้อคอมพิวเตอร์

ปลายสายหัวเราะอีกครั้ง คราวนี้เป็นเสียงตลกคักสบายอารมณ์ “ดูต่อไป
นะ คุณนักสืบ รายงานนี้กำลังจะถึงตอนเด็ดแล้วล่ะ”
แล้วสายก็ตัดไป

SAMPLE

5

ทันใดนั้นน้ำก็พุ่งออกมาจากรูท่อในตู้กระจกอย่างรวดเร็ว ผู้ชายที่โดนมัดกับเก้าอี้
ไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างสั่นเทิ้มด้วยความกลัวสุดขีด ดวงตาเบิกกว้างฉายแววจน
ตรอกเพราะรู้ชะตากรรมของตัวเอง เขากรีตร้องอย่างบ้าคลั่งทั้งที่มีผ้าปิดปาก
ในขณะที่อินเทอร์เน็ตกับการ์ตูนซึ่งดูจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ไม่ได้ยินอะไรเลย

“เวรเอ๊ย” การ์ตูนร้องขึ้นพลางยกมือขวาที่กำแน่นขึ้นมาปิดปาก “มันไม่
ได้พูดเล่น มันจะให้เขาจมน้ำตาย *บัดซบ*”

ผู้ชายในจอเดินพาล่านถีบขาไปมาอยู่ในตู้กระจกที่ปิดแน่น ทว่าเครื่อง
พันธนาการกลับไม่คลายลงแม้แต่น้อย ไม่รู้ว่าทำยังไงเขาก็สลัดตัวออกมา
ไม่ได้ เก้าอี้คงถูกเจาะยึดไว้กับพื้นอย่างแน่นหนา

“นี่มันบ้าไปแล้ว” การ์ตูนเอ่ยขึ้น

อินเทอร์เน็ตนิ่งและจ้องหน้าจอตาไม่กะพริบ รู้ดีว่าพวกเขาทำอะไรไม่ได้
เลย ดีที่สุดก็อาจแค่เก็บหลักฐานเอาไว้ “มีวิธีที่เราจะบันทึกภาพได้หรือเปล่า”
เขาถามขึ้น

การ์ตูนยกไหล่ “ไม่รู้สิครับ ไม่น่าจะมี”

อินเทอร์เน็ตเอื่อมหยิบโทรศัพท์แล้วกดหมายเลขไปยังศูนย์ต่อสายของกรม
ตำรวจลอสแอนเจลิส

“โอนสายผมไปหาหัวหน้าหน่วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์เดี๋ยวนี้ เรื่อง
ด่วนมาก”

สองวินาทีต่อมาเขาได้ยินเสียงรอสาย ลีวินาทีหลังจากนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ดัง
ขึ้น

“เดนนีส แบกซ์เตอร์ หน่วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์”

“เดนนีส นี่ฮันเตอร์จากหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ”

“สวัสดี คุณนักสืบ มีอะไรให้ผมช่วย”

“มีวิธีที่จะบันทึกการถ่ายทอดสดทางเว็บแคมที่ผมกำลังดูในคอมพิวเตอร์ตอนนี้บ้างไหม”

แบกซ์เตอร์หัวเราะ “โห เธอร้อนกว่าขนาดนั้นเลยหรอ”

“มีวิธีหรือเปล่า เดนนีส”

“น้ำเสียงฮันเตอร์บอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ”

“ไม่มี นอกจากคอมพิวเตอร์จะมีซอฟต์แวร์ที่บันทึกภาพจากหน้าจอได้”

“แล้วเครื่องผมมีหรือเปล่า”

“คอมพิวเตอร์ที่ใช้ทำงานในกรมตำรวจนะหรอ ปกติแล้วไม่มีนะ คุณจะยื่นเรื่องขอติดตั้งซอฟต์แวร์ก็ได้ ฝ่ายไอทีจะไปจัดการให้ภายในสองวัน”

“ไม่ทันกาลนะสิ ผมต้องบันทึกสิ่งที่อยู่บนจอตอนนี้เลย”

แบกซ์เตอร์เงยไปครู่หนึ่งก่อนบอก “ผมลงโปรแกรมให้จากที่นี่ได้ ถ้าคุณดูถ่ายทอดสดทางอินเทอร์เน็ต ึ่งบอกชื่อเว็บมาสิ เดี๋ยวผมบันทึกให้”

“ก็ฟังดูเข้าท่า ลองก่อนแล้วกัน” ฮันเตอร์บอกตัวเลขที่ผู้ชายคนนั้นให้ไว้เมื่อไม่กี่นาทีก่อน

“หมายเลขไอพีจันหรอ” แบกซ์เตอร์ถาม

“ใช่ แบบนี้แกะรอยได้ไหม”

“ได้สิ นั่นคือจุดประสงค์ของเลขไอพี มันเหมือนเลขทะเบียนรถนั่นแหละ แต่นี้เป็นเลขสำหรับคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต ถ้ามีเลขไอพีผมก็ฟันธงว่าสามารถระบุตำแหน่งแน่ชัดของคอมพิวเตอร์ต้นตอได้ว่าอยู่ที่ไหน”

ฮันเตอร์นิ้วหน้า คนที่โทรมาจะพลาดเพราะเรื่องเง่งหาแบบนี้หรอ

“คุณอยากให้ผมแกะรอยเลยหรือเปล่า” แบกซ์เตอร์ถาม

“ลงมือเลย”

“โอเค ผมจะติดต่อกลับทันทีที่ได้เรื่อง” เจ้าตัววางสายไป

น้ำท่วมถึงเอาผู้ชายในจอแล้ว ด้วยความเร็วขนาดนี้ฮันเตอร์คำนวณว่าเขาจะจมน้ำในอีกหนึ่งนาทีครึ่งถึงสองนาที